

Sygn. akt II C 1831/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2022 roku

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Dubinowicz – Motyk

Protokolant: Marzena Przybysz-Zaklika

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2022 roku na rozprawie

sprawy z powództwa syndyka masy upadłości (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.

przeciwko E. J.

o zapłatę kwoty 173 830,98zł

I oddała powództwo;

II zasądza od powoda syndyka masy upadłości (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanej E. J. kwotę 9467zł (dziewięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 1831/21

UZASADNIENIE

W dniu 11 września 2018 roku syndyk masy upadłości (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko H. J. i E. J., domagając się zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 173 830,98zł z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie za okres od wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając żądanie wskazano, iż H. J. zawarł ze (...) w W. umowę o otwarcie linii pożyczkowej w rachunku o numerze (...), a E. J. poręczyła za zobowiązania H. J. z niej wynikające, umowa ta była wielokrotnie przedłużana aż do 11 września 2015 roku i po upływie okresu na jaki została zawarta żadne z pozwanych nie zwróciło należności z niej wynikających, na dzień wniesienia pozwu wynoszących 173 830,98zł. (k.4-6)

E. J. domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, kwestionując by udzieliła poręczenia za zobowiązania H. J. wynikające z umowy o linię pożyczkową nr (...), a dodatkowo podnosząc zarzut przedawnienia roszczeń wynikających z w/w umowy i nieskuteczności zastrzeżenia zmiennej stopy procentowej odsetek kapitałowych i odsetek za opóźnienie. (k.344-350, 468-473)

Strona powodowa podtrzymywała swoje żądanie. (k.361-370) W piśmie procesowym z dnia 10 stycznia 2020 roku powód rozszerzył podstawę faktyczną i prawną żądania pozwu, powołując się dodatkowo na zobowiązanie pozwanych wynikające z faktu bycia przez H. J. wystawcą i przez E. J. poręczycielem weksła własnego. (k.479-481)

Pozwana domagała się oddalenia powództwa (k.490). Kurator pozwanego H. J. domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych, podnosząc zarzut przedawnienia roszczeń z umowy pożyczki i abuzywności niektórych jej postanowień, a nadto kwestionując poprawność uzupełnienia weksla wobec nieudowodnienia wysokości zadłużenia. (k.523, 529-531)

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2021 roku sygn. II C 1483/18 tut. Sąd oddalił powództwo (pkt I), zasądził od syndyka masy upadłości (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. na rzecz E. J. kwotę 5417zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II), przyznał kuratorowi pozwanego H. J. – adwokatowi A. K. ze środków Skarbu Państwa – tut. Sądu wynagrodzenie w kwocie 2160zł (pkt III) i nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – tut. Sądu kwotę 2160zł tytułem zwrotu wydatków (pkt IV). (k.557)

Na skutek apelacji syndyka masy upadłości (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W., Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 30 lipca 2021 roku sygn. V ACa 256/21 uchylił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym w części dotyczącej oddalenia powództwa przeciwko E. J. oraz w punkcie drugim w całości i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej (pkt 1), oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2) i nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie kwotę 1620zł tytułem zwrotu kosztów sądowych nieuiszczonych w postępowaniu apelacyjnym (pkt 3). (k.688 i 694-708)

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy pozwana E. J. domagała się oddalenia powództwa, zaprzeczając temu by zawarła ze stroną powodową umowę poręczenia długu H. J. i by wystosowała do strony powodowej pismo stanowiące uznanie długu (k.725-727 i e-protokół rozprawy z 10 czerwca 2022 roku), zaś syndyk masy upadłości (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. popierał żądanie pozwu (k.729 i e-protokół rozprawy z 10 czerwca 2022 roku).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 września 2007 roku pomiędzy (...) w W. i H. J., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K., zawarta została umowa o otwarcie linii pożyczkowej w rachunku (...) o numerze (...), przewidująca, iż H. J. może w okresie 12 miesięcy liczonych od 11 września 2007 roku zadłużać się do kwoty 120 000zł w ciężar rachunku (...) o określonym numerze oraz jest zobowiązany spłacić pożyczkę wraz z oprocentowaniem wynoszącym 14% w stosunku rocznym do 11 września 2008 roku. Ustalono, iż spłata zobowiązań z tytułu wykorzystanej pożyczki będzie następowała automatycznie, bez dyspozycji pożyczkobiorcy, z wpływów dokonywanych na w/w rachunek oraz że spłata całości lub części wykorzystanej pożyczki odnawia o kwotę spłaty kapitału limit pożyczki i umożliwia ponowne zaciągnięcie pożyczki w ramach niewykorzystanego limitu. Jako zabezpieczenie spłaty pożyczki określono weksel in blanco, cesję praw z polisy NNW i poręczenie udzielone przez E. J., przy czym przed zawarciem umowy E. J. złożyła (...) oświadczenie o swojej sytuacji majątkowej.

Zasady spłaty pożyczki uszczegółowiono w regulaminie linii pożyczkowej, stanowiącym załącznik do umowy, wskazując iż na poczet spłaty pożyczki pożyczkobiorca jest zobowiązany do dokonywania comiesięcznych wpłat na rachunek w kwocie stanowiącej co najmniej równowartość 5% aktualnego zadłużenia z tytułu linii pożyczkowej, liczonego na koniec miesiąca poprzedzającego wpłatę oraz że od niespłaconego w całości lub części kapitału pożyczki pobierane są odsetki według stopy procentowej obowiązującej w danym okresie dla należności przeterminowanych.

W §8 umowy przewidziano, że w razie braku odmiennej dyspozycji H. J. złożonej na 30 dni przed upływem rocznego terminu na jaki umowa została zawarta, umowa ta ulegnie automatycznemu przedłużeniu na czas kolejnych 12 miesięcy, precyzując że naliczone na dzień spłaty pożyczki niespłacone odsetki od zadłużenia w linii pożyczkowej zostaną pobrane w ciężar debetu przysługującego pożyczkobiorcy. Zastrzeżono przy tym, że jeśli spłata „doliczonych” do debetu odsetek spowodowałaby przekroczenie limitu przyznanego debetu (tj. kwoty 120 000zł), wówczas automatyczne przedłużenie umowy nie następuje, a pożyczkobiorca zobowiązany jest do spłaty całego zadłużenia w dniu, w którym upływa termin obowiązywania umowy.

Dowody: wniosek o otwarcie linii pożyczkowej k.175-177, umowa o otwarcie linii pożyczkowej k.32-34, regulamin linii pożyczkowej k.35-36, deklaracja poręczyciela k.178-179

Zawarcie w/w umowy było poprzedzone złożeniem przez H. J. – przy wykorzystaniu formularza opracowanego przez (...) w W. – wniosku o otwarcie linii pożyczkowej w rachunku bieżącym. Wniosek taki został wypełniony i dostarczony

(...) w W. w dniu 7 września 2007 roku. Zamieszczono w nim prośbę o otwarcie linii pożyczkowej w rachunku bieżącym w kwocie 120 000zł z przeznaczeniem na bieżącą działalność gospodarczą. H. J. jako zabezpieczenie proponował weksel, cesję praw z polisy ubezpieczeniowej i poręczenie udzielone przez E. J..

Elementem owego wniosku był kwestionariusz zatytułowany „deklaracja poręczyciela”, obejmujący dane osobowe i dane majątkowe, którego elementem było oświadczenie o treści: „Oświadczam nieodwołalnie, że zgadzam się na potrącenie przez zakład pracy z mego wynagrodzenia, zasiłku chorobowego i zasiłku wychowawczego spłat rat kapitałowych wraz z należnymi odsetkami z tytułu poręczenia przeze mnie pożyczki/kredytu numerw kwocie.....udzielonej przez (...) w W., a nie spłaconej przez kredytobiorcę.”. Formularz deklaracji poręczyciela został przekazany pozwanej przez H. J. i na jego prośbę został on częściowo (co do danych osobowych i posiadania mieszkania) wypełniony przez pozwaną i podpisany przez nią, przy czym odbywało się to w miejscu zamieszkania pozwanej.

Kolejnym elementem wniosku o otwarcie linii pożyczkowej były formularze deklaracji do weksła in blanco i samego weksła. W dniu 7 września 2007 roku E. J. podpisała się pod oświadczeniem o wyrażeniu zgody na treść deklaracji wekslowej oraz udzieliła poręczenia wekslowego na odwrocie weksła in blanco. Dokumenty te zostały dostarczone przez H. J. do (...) w W., a następnie uzupełniono treść deklaracji wekslowej poprzez wskazanie że dotyczy ona zabezpieczenia umowy z dnia 11 września 2007 roku o numerze (...).

Dowody: wniosek o otwarcie linii pożyczkowej k.175-179 i 459-461, zeznania pozwanej e-protokół rozprawy z 13 maja 2022 roku

Na zabezpieczenie roszczeń z w/w umowy został złożony weksel in blanco podpisany przez H. J. jako wystawcę oraz przez E. J. i T. J. jako poręczycieli, czemu towarzyszyło ustalenie, że (...) ma prawo wypełnić weksel na sumę odpowiadającą kwocie wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami, prowizją i innymi należnościami w razie niedotrzymania umownego terminu spłaty całości lub części pożyczki.

Dowody: weksel in blanco z deklaracją wekslową k.459-461

Umowa zawarta przez (...) w W. i H. J. była realizowana i automatycznie przedłużana 11 września 2008 roku, 11 września 2009 roku, 11 września 2010 roku, 11 września 2011 roku, 11 września 2012 roku i 11 września 2013 roku, za co H. J. uiszczal prowizję za korzystanie z linii pożyczkowej.

Ostatnia wpłata na wskazany w umowie rachunek dokonana została przez H. J. w dniu 31 lipca 2014 roku i była to kwota 9000zł. Tego samego dnia wypłacono z owego rachunku kwotę 7600zł, a także pobrano na spłatę kapitału i odsetek kapitałowych kwotę 1 607,76zł. Po tych transakcjach saldo rachunku (wykorzystany limit pożyczki) wyniosło (-) 119 951,56zł i na koniec sierpnia 2014 roku powiększone zostało o umowne oprocentowanie pożyczki do kwoty (-) 119 998,17zł. Najpóźniej do 31 sierpnia 2014 roku H. J. zobowiązany był do zapłacenia tytułem comiesięcznej spłaty pożyczki co najmniej kwoty 5999,91zł kapitału pożyczki, jednak po 31 lipca 2014 roku nie zostały dokonane żadne wpłaty.

Odsetki umowne od wykorzystanego przez H. J. kapitału pożyczki za sierpień 2014 roku wyniosły 1426,83zł.

Dowody: zestawienie operacji na rachunku za okres 01.10.2008r. – 11.09.2018r. k.37-59, zestawienie wpłat i wypłat k.373-379, wyliczenie oprocentowania k.383, zestawienie operacji księgowych k.385-412

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w sprawie o sygn. X GU 53/15 ogłosił upadłość (...) w W. z możliwością zawarcia układu, zaś postanowieniem z dnia 19 marca 2015 roku w sprawie o sygn. X GUp 87/15 zmienił sposób prowadzenia postępowania upadłościowego (...) w W. z siedzibą w W. na postępowanie upadłościowe obejmujące likwidację majątku upadłego. Niesporne, nadto odpisy postanowień k.22 i 23

Pismami z dnia 14 marca 2016 roku i 25 kwietnia 2016 roku syndyk masy upadłości (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. wzywał H. J., jako pożyczkobiorcę i E. J., jako poręczyciela pożyczkobiorcy do zapłaty zadłużenia

wynikającego z umowy pożyczki nr (...) (tj. kapitału pożyczki w kwocie 119 998,17zł, oprocentowania pożyczki w kwocie 10 889,59z i odsetek za opóźnienie w spłacie pożyczki w kwocie 10 476zł i przy drugim wezwaniu 11 856,80zł), pod rygorem wypowiedzenia umowy.

Wcześniej, przed ogłoszeniem upadłości, (...) w latach 2009-2014 kilkakrotnie wyzwał E. J. jako poręczyciela H. J. do zapłaty zadłużenia z tytułu pożyczki nr (...).

W odpowiedzi na pismo pełnomocnika powoda zatytułowane „zawiadomienie poręczyciela o wypowiedzeniu umowy” doręczone pozwanej pod koniec czerwca 2016 roku, E. J. w dniu 5 października 2016 roku wystąpiła o udzielenie szczegółowych informacji dotyczących spłaty zadłużenia z umowy nr (...) oraz z wnioskiem o rozłożenia należności na raty, przyznając że udzieliła w 2007 roku poręczenia za H. J.. Strona powodowa przekazała pozwanej informacje o wysokości i składnikach zadłużenia na dzień 27 października 2016 roku, informując że niemożliwe jest zawarcie ugody zmieniającej warunki spłaty zadłużenia.

Dowody: wezwania do zapłaty k.60-65, pismo z 5 października 2016 roku k.458, wezwania do zapłaty k.424, 426, 428, 430,432, 434, 436, 438, 440, 442, 444, 446, 448, 450, 452, 454, pismo z 27 października 2016 roku z potwierdzeniem nadania k.744-749, zeznania pozwanej e-protokół rozprawy z 13 maja 2022 roku – w części

W dniu 7 listopada 2019 roku syndyk masy upadłości (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. uzupełnił weksel in blanco złożony przez H. J. do dyspozycji (...) przy zawarciu umowy pożyczki nr (...), m.in. wpisując sumę wekslową w kwocie 193 928,70zł mającą odpowiadać zadłużeniu z tytułu w/w umowy i datę płatności - 29 listopada 2019 roku oraz wystosował do H. J. zawiadomienie o powyższym z wezwaniem do wykupu weksla.

Dowody: weksel i zawiadomienie o uzupełnieniu weksla k.482-487

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo przeciwko E. J. podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione.

Strona powodowa powoływała się na odpowiedzialność pozwanej za zapłatę kwoty 173 830,98zł, mającą wynikać z umowy poręczenia. Fakt zawarcia przez (...) w W. z E. J. umowy poręczenia był sporny i finalnie nie został udowodniony przez powoda. Mianowicie, również przy ponownym rozpoznawaniu sprawy - mimo zakreślenia terminu do składania wniosków dowodowych - nie został przedstawiony do akt egzemplarz umowy poręczenia. Złożone dokumenty, zawierające oświadczenia pozwanej z dnia 7 września 2007 roku, nie są zaś oświadczeniami E. J. o udzieleniu poręczenia, wymaganymi przez art. 876 kc i art. 878§1 kc.

Stosownie do art. 876 kc i art. 878§1 kc dla skutecznego powstania stosunku poręczenia za przyszły dług wymagane jest złożenie na piśmie oświadczenia o zobowiązaniu się poręczyciela względem wierzyciela do wykonania mającego powstać zobowiązania na wypadek, gdyby dłużnik tego zobowiązania nie wykonał, przy czym odpowiedzialność poręczyciela musi być określona co do wysokości, a także przyjęcie tego oświadczenia przez wierzyciela.

Wymóg formy pisemnej oświadczenia poręczyciela (art. 876§2 kc), profesjonalny charakter działalności (...) w W. i posługiwanie się przez (...) w W. konstruowanymi przez siebie wzorcami umów nakazuje nadawanie prymatu dosłownemu brzmieniu dokumentów przygotowywanych przez (...) w W.. Analizując powoływany przez stronę powodową dokument z k.178-179 Sąd zauważa, że nie zawiera on w swojej treści oświadczenia o udzieleniu poręczenia za dług H. J. wobec (...) w W. mający wynikać z przyszłej umowy (i jakiej) ani ograniczenia wysokości owego poręczenia, a jedynie dane osobowe, informacje o sytuacji majątkowej kandydata na poręczyciela oraz jego oświadczenie o wyrażeniu zgody na dokonywanie potrąceń z wynagrodzenia za pracę umożliwiające przyszłe dokonywanie potrąceń w trybie przewidzianym w art. 91 kodeksu pracy. Cytowany w części wstępnej uzasadnienia fragment deklaracji poręczyciela o zgodzie na dokonywanie w/w potrąceń, wbrew stanowisku strony powodowej, nie może być traktowany jako oświadczenie o udzieleniu poręczenia, gdyż a) nie zawiera jednoznacznego oświadczenia o woli udzielenia poręczenia, b) nie zostało w nim dookreślone jakiej umowy – w tym jakiego dłużnika – i jakiej

kwoty dotyczy. Sąd nie dostrzega żadnych podstaw do postulowanego przez powoda „rozszerzającego” traktowania kompletu dokumentów poprzedzających zawarcie umowy o udzielenie linii pożyczkowej w rachunku bieżącym jako mających się składać na oświadczenie E. J. o udzieleniu poręczenia. Podpisy E. J. zostały przewidziane do złożenia i złożone jedynie pod niektórymi z owych dokumentów (k.178-179 i 459-461) i nie ma żadnego dowodu uzasadniającego ustalenie, że E. J. znała treść pozostałych dokumentów, w tym wniosku H. J. o udzielenie linii pożyczkowej (k.175-177) oraz miała wolę udzielania poręczenia cywilnego poza udzielonym – co niesporne – poręczeniem weksla in blanco. Co więcej, nawet gdyby wolę udzielenia także poręczenia cywilnego wydedukować z całego kompletu dokumentów (k.175-179 i 459-461), to nie zawierają one w sobie określenia do jakiej wysokości za przyszły dług H. J. pozwana udziela poręczenia (wymaganego przez art. 878§1 kc), a jedynie wniosek H. J. jakiej wysokości pożyczkę chciałby uzyskać. Z tych wszystkich przyczyn Sąd uznał, że pomiędzy E. J. a (...) w W. we wrześniu 2007 roku nie została zawarta umowa poręczenia.

Podstawą odpowiedzialności E. J. nie może być poręczenie wekslowe. Niesporne jest, że przedstawiony przez powoda weksel był pierwotnie wekslem in blanco o charakterze gwarancyjnym, że zabezpieczał roszczenia z umowy o otwarcie linii pożyczkowej nr (...) i że został uzupełniony dopiero w dniu 7 listopada 2019 roku. Tym samym – weksle został uzupełniony kilka lat po upływie terminu przedawnienia roszczeń z tej umowy, które nastąpiło z dniem 11 września 2017 roku. Rozważania uzasadniające powyższe ustalenie zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 stycznia 2021 roku sygn. II C 1483/18 tut. Sąd w pełni popiera, za zbędne uznając ich powielanie. Nadmienić też trzeba, że legły one u podstaw prawomocnego oddalenia powództwa przeciwko H. J., a Sąd jest związany oceną prawną wyrażoną przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku V ACa 256/21 z mocy art. 386§6 kpc. W judykaturze utrwalony jest pogląd, że treścią upoważnienia do uzupełnienia weksla in blanco jest objęte tylko uzupełnienie weksla przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu wekslem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2008 roku w sprawie II CSK 522/07, wyrok Sądu Najwyższego z 5 marca 2010 roku w sprawie IV CSK 382/09, wyrok Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2010 roku w sprawie I CSK 616/09). Skoro w niniejszej sprawie weksel został uzupełniony dwa lata po upływie terminu przedawnienia zabezpieczanego nim roszczenia, powództwo przeciwko poręczycielce wekslowej podlegało oddaleniu.

Jako samodzielnej podstawy odpowiedzialności pozwanej E. J. nie można traktować – w przekonaniu Sądu – oświadczenia o niewłaściwym uznaniu długu zamieszczonego w mejlowej korespondencji z dnia 5 października 2016 roku. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej w tej części, w jakiej twierdziła, że to nie ona była autorką wskazanego pisma, skoro zostało ono wystosowane z adresu mejlowego pozwanej. Jednakże należy mieć na uwadze, iż w treści wezwań do zapłaty nie precyzowano czy są one kierowane do E. J. jako poręczyciela cywilnego czy jako poręczyciela wekslowego, a strona powodowa ograniczyła się do posługiwania formułą „poręczyciel”. W sytuacji, gdy pozwana udzieliła poręczenia wekslowego (k.459-461) jej reakcja na wezwanie do zapłaty i wniosek o umożliwienie ratalnej spłaty zadłużenia nie powinien być traktowany jako uznanie długu wynikającego z poręczenia cywilnego, a jedynie jako uznanie zobowiązania mającego wynikać z poręczenia wekslowego – art. 65 kc. Po drugie, samo oświadczenie o niewłaściwym uznaniu długu nie stanowi samodzielnej podstawy odpowiedzialności E. J., gdyż uznanie długu jest czynnością kauzalną i jego podstawą powinno być istnienie długu, którego uznanie dotyczy. Skoro więc nie została zawarta pomiędzy stronami umowa poręczenia ani nie doszło do ważnego powstania poręczenia wekslowego, samo uznanie nieistniejącego długu nie mogło doprowadzić do powstania zobowiązania pozwanej, gdyż oświadczenie o niewłaściwym uznaniu długu stało się bezskuteczne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 roku V CSK 398/14). Nadto, w ocenie Sądu powoływanie się przez stronę powodową na fakt uznania długu przez E. J. jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, jako że to strona powodowa, będąca profesjonalistą, nie zadbała o zawarcie umowy poręczenia, nie wypełniła weksla in blanco przed upływem terminu przedawnienia zabezpieczanych nim roszczeń i kierowała do pozwanej E. J. nieprecyzyjne wezwania do zapłaty.

Końcowo Sąd zauważa, że żądanie strony powodowej pozostawało nieudowodnione co do wysokości. Wyliczenia wysokości zadłużenia poczynione były w oparciu o – błędne – założenie że umowa nr (...) obowiązywała do 11 września 2015 roku, podczas gdy została ona rozwiązana z dniem 11 września 2014 roku. Pomimo zakreślenia terminu na zgłaszanie wniosków dowodowych przy ponownym rozpoznawaniu sprawy, strona powodowa nie sformułowała

twierdzeń o wysokości zadłużenia przy przyjęciu obowiązywania umowy do 11 września 2014 roku ani nie zaferowała dowodów twierdzenie to popierających.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo jako nieuzasadnione.

O kosztach procesu należnych pozwanej Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98§1 i 3 kpc, zasądzając na rzecz pozwanej, jako strony wygrywającej sprawę, poniesione przez nią koszty procesu. Elementem owych kosztów było jedynie wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej działającego w I instancji (ustalone zgodnie z §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz w II instancji (ustalone zgodnie z §2 pkt 6 i §10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz uiszczona opłata skarbową od pełnomocnictwa.

(...)